

Frances Cha

Dacă aş avea
chipul tău

Traducere din limba engleză și note
de Magdalena Ciubăncan

POLIROM
2025

*

În camera de zi, colega mea de cameră dureros de plati-
fiată, Kyuri, se uită la serialul ei preferat. Judecând după
machiajul și coafura ei, e evident că nu s-a dus la culcare
în noaptea de dinainte. În poală ține o geantă Chanel mare,
roșie, din piele de miel, pe care o mângâie ca pe un cățeluș,
în timp ce se uită la televizor cu ochi injectați și absenți.
Comportamentul acesta e bizar – de obicei își ține gețile
acoperite și închise în dulap, scoțându-le afară numai dacă
e vorba de vreo ocazie presantă.

— E drăguță, îi zic uitându-mă la geantă, în timp ce
îmi fac o cafea. Alt cadou?

— Da, e de la CEO-ul companiei de jocuri, spune Kyuri
fără să-și dezlipească privirea de pe ecran. Nu-i așa că-i
minunată?

Kyuri ține o evidență strictă a cadourilor pe care le
primește și cu cât îl vinde pe fiecare, ca să nu se încurce
în ce a primit de la cine. Are o înțelegere cu unul dintre
magazinele din Apgujeong care revând mărfuri de lux – ei
știu că le dă geți nou-nouțe, iar ea știe că primește cel
mai bun preț din zonă pentru ele. Iar uneori, când trebuie
să se întâlnească cu vreun client care o întreabă de cado-
urile pe care i le-a dat, fuge repede și împrumută o geantă
de la magazin pentru o seară – au geți de toate felurile-n
stoc, sau cel puțin genul de geți pe care clienții le fac
cadou fetelor lor. Kyuri încearcă să le ceară exact același
model tuturor bărbaților ei, ca să fie mai ușor să le țină
evidența, și astfel poate păstra doar una și să le vândă pe
celelalte.

Știu că orice bărbat cât de cât respectabil ar muri de
groază înainte să fie măcar văzut cu ea. Dar face o grămadă
de bani și pune deoparte la fel de mulți, spre deosebire de

celelalte fete de la salon – sau de oricine de vârsta noastră, de fapt – și e greu să n-o respecti pentru asta. Kyuri nu consumă nimic de la Starbucks.

Ne înțelegem destul de bine pentru două colege de cameră, dar asta se întâmplă în cea mai mare parte pentru că nu ne vedem prea mult. În timpul zilei eu sunt de obicei la studio, iar ea pleacă la salon și lucrează până după-amiaza târziu. Când se întoarce acasă, eu fie sunt încă la studio, fie dorm.

Singura dată când aproape ne-am certat a fost în urmă cu câteva luni, când beam ceva împreună în weekend, iar ea m-a acuzat că mă dădeam mai cu moț decât ea pentru că eram drăguță fără să-mi fi făcut nicio operație estetică.

— Știi, ești doar norocoasă că genul tău de față este la modă în perioada asta, mi-a spus ea, cu ochii împăienjeniți de furie și de prea multă băutură. Dar nu trebuie să fii așa o snoabă disprețuitoare când vine vorba de operații.

Când m-am apărat zicându-i că nu știu despre ce vorbește, a început să-mi arunce-n față exemple de critici pe care le făcusem când ne uitam împreună la seriale.

— Atunci vorbeam de Jeon Seul! Și ai fost de-acord cu mine! i-am răspuns. Ai zis că noul ei nas semăna cu al lui Michael Jackson!

— Nu. *Știi*, mi-a spus ea trântindu-se pe o parte. Știu ce gândești. Ești o scorpie îngâmfată.

A adormit cu capul pe masă, iar eu am fost atât de enervată încât nici n-am condus-o în pat. În dimineața următoare, uitase deja de cearta noastră și a venit la mine în cameră să mă întrebe dacă aveam o compresă cu gheață – peste noapte căzuse de pe scaun și-și învinețise prețioasa față.

*

Dar trebuie să recunosc că mă încercă puțină mândrie când mă întreabă cineva dacă am operații estetice și-i spun că nu. Directorul nostru de departament a mers până într-acolo încât mi-a cerut să promit că n-o să mă tund niciodată, ceea ce e cumplit de greu de gestionat, acum că părul îmi ajunge până în talie. Ori de câte ori vorbesc despre tuns, să-l ia naiba pe șeful de departament, Hanbin îmi ia părul în palmele lui și începe să-i vorbească cu tandrețe, de parcă ar fi un copil amenințat. „N-o s-o las s-o facă, nu-ți face griji“, șoptește. Iar Kyuri nici măcar n-a citit articolele și recenziile despre munca mea, care vorbesc toate despre mine ca despre „artista rezidentă de o frumusețe naturală“.

— Deci azi trebuie să iau prânzul cu mama lui Hanbin, acasă la ei, îi spun lui Kyuri, deși ceva-mi zice că n-ar trebui s-o fac. Nu prea știu cu ce să mă îmbrac.

Kyuri se îndreaptă de spate, iar ochii ei roșii scânteiază dintr-odată.

— Chiar așa? Credeam că te detestă, spune ea.

Mă strâmb.

— Ei bine, s-ar putea să nu se întâmple, dar ăsta-i planul, în orice caz. Crezi că rochia mea neagră cu mâneci lungi e prea... neagră? întreb, sorbind din cafea.

Kyuri scutură din cap.

— Nu e vorba că e neagră – n-ai cumpărat-o de la bazarul din Itaewon? Trebuie să porți ceva *cu adevărat* scump. Contează mai mult atitudinea pe care o ai când o porți. Trebuie să ai acea încredere pe care o capeți atunci când porți ceva care costă exagerat de mult.

Se ridică și-și aruncă geanta Chanel peste umăr ca și cum ar vrea să plece.

— Poți să împrumuți ceva de la mine! Stai să văd ce am.

Pentru hainele pe care le poartă la muncă, Kyuri foloseşte un magazin care închiriaza îmbrăcăminte în mod special pentru fetele de la saloanele cu separeuri. Asta înseamnă o grămadă de fuste mini și rochii mulate din poliester. Mă îndoiesc profund că ar avea ceva ce mi-aş dori să port, dar când o urmez în cameră, scoate din dulap trei rochii surprinzător de serioase, care încă mai au eticheta de la magazinul Joye.

Îmi trec degetele admirativ peste o rochie albastru-cobalt tip creion, cu gât înalt. Ale cui gusturi sunt astea, oare? Cu siguranță nu ale lui Kyuri. Însă ea nu-mi oferă nicio explicație, iar eu nu întreb.

— Cred că asta e perfectă, îmi spune, ridicând o rochie oliv cu umeri căzuți și cordon din șifon. Are și un pic de culoare, și mâneci.

I-o iau din mână și o ridic ca să mă uit la ea în oglindă. Trebuie să recunosc că rochia arată bestial. Mă uit la prețul de pe etichetă și mă ia cu tremurici.

— Nici nu mă gândesc! Dacă vărs ceva pe ea?

Kyuri strâmbă din perfectul ei nas în vânt.

— E în regulă. E ceva cu adevărat important! Vreau să te căsătorești cât mai repede cu fiul lui Im Ga-yoon și să-mi faci mereu cunoștință cu celebrități.

Nu-mi vede groaza de pe chip în timp ce-mi întinde rochia cu tot cu umerăș.

— Măcar probeaz-o cât timp mă spăl eu pe față. Trebuie să încep să mă pregătesc pentru ședința de cosmetică, îmi spune și se îndreaptă către baie.

Mă bufnește râsul fiindcă știu că își va aplica un machiaj complet doar pentru ca asistentele de la dermatologie să i-l înlăture pentru a-i face toate tratamentele faciale. Între timp, se cutremură uitându-se la pistruii mei și în general

la felul în care-mi neglijez pielea, pentru că refuz să pun în aplicare de două ori pe zi programul ei în zece pași. Sujin e înnebunită să-și compare cele mai noi măști faciale și seruri cu ale ei – Kyuri are, parcă, o sută de sticle și borcănășe pe măsuța ei de toaletă –, iar eu abia dacă-mi aduc aminte să mă spăl pe față înainte de culcare.

Îmi dau jos pijamaua și încerc rochia. Mă străduiesc să-mi închei nasturii de la spate când ea se întoarce, cu fața umedă și strălucitoare, și-mi dă o mână de ajutor.

— Nu-i așa că-ți place? mă întreabă înainte să se așeze la măsuța de toaletă. Arată fantastic pe tine, spune aprobator, uitându-se la mine în oglinda de deasupra colecției ei de flacoane și măști de față de toate formele și mărimile.

Își prinde părul cu o bentiță pufoasă și-și începe ritualul aplicând cu degetele câteva picături de ser pe obraz. Apoi ia o seringă și-și pompează un lichid de culoarea mierii pe toată fața.

— Ce-i aia? o întreb.

Sunt mereu fascinată de cât de mult timp petrece îngrijindu-și pielea.

— Fiole cu extract de celule stem, îmi răspunde cu nonșalanță. Pielea îmi este foarte uscată în dimineața asta pentru că am băut mult ieri. Fiola asta mă ține până ajung la clinică pentru tratamentul complet. Știi, ar trebui să vii cu mine în dimineața asta, ca să arăți cât mai bine pentru mama lui. Cred că te pot strecura printre programări, pentru că sunt una dintre clientele lor preferate.

Mă tentează, pentru că pielea lui Kyuri strălucește ca oglinda acum, dar gândul de a sta întinsă și nemișcată pe masa unui salon spa îmi declanșează anxietatea. Scutur din cap. Kyuri oftează văzându-mi expresia de pe chip, apoi începe să-și aplice mici picături din crema de ochi cu cel de-al patrulea deget.

— Deci de asta ai atâția draci, îmi spune. Știi, voiam să te fac să bei weekendul ăsta, să ne mai înveselim. E așa deprimant pe-aici din cauza energiei tale negative, știi? Și ce zici despre Bottega asta pentru rochia ta? scoate ea din dulap o geantă cu o țesătură complicată și mi-o îndeasă în brațe.

*

Mama lui Hanbin, sau Im Ga-yoon, cum o știe restul țării, a fost una dintre cele trei care au format „Triumviratul“ din 1970 – trei foste Miss Coreea transformate în actrițe, care au jucat în majoritatea filmelor, serialelor și reclamelor din decada aceea. Ea era cea mai mare și a fost cea mai prolifică dintre ele, primind un rol emblematic ca fostă călugăriță transformată în femeie fatală în seria de mare succes *My Name Is Star*. Se spunea că nu zăreai nicio mașină pe stradă în toată țara când se difuza *My Name Is Star*. După o scurtă dar nocivă aventură cu un coleg mai tânăr, a dispărut din atenția publicului timp de câțiva ani, până s-a aflat că se căsătorise în secret cu fiul cel mic al familiei care deținea Grupul KS, un conglomerat mai puțin cunoscut care producea rezervoare de apă și încălzitoare. Zece ani mai târziu, deschidea o galerie de artă lângă Palatul Gyeongbokgung și se reinventa ca primul furnizor care lega lumea celebrităților de lumea artei în Coreea. Vedetele se buluceau la ușa ei ca să-și decoreze casele și se bănuia că făcea mai mulți bani decât socrul ei.

Toate aceste lucruri le-am aflat citind obsesiv ce găseam despre familia lui Hanbin pe internet și în paginile de can-can ale revistelor pentru femei. Titlurile articolelor variaua de la „Im Ga-yoon și soțul ei cumpără teren la preț de chilipir pe Insula Jeju“ la „Umflă galeria lui Im Ga-yoon prețurile